

човѣкъ е всѣкога богатъ. Щомъ казвамъ: „здравъ човѣкъ“, той не може да бжде глупавъ и лошъ човѣкъ. Щомъ нѣкой каже: „здравъ човѣкъ“, азъ подразбирамъ всичкиѣ качества на добрия човѣкъ. Кажатъ ли ми, че той обича да пѣе, сж щото разбирамъ; кажатъ ли, че се моли — този човѣкъ не може да бжде лошъ човѣкъ, той е добъръ, изправенъ и благонадеженъ човѣкъ. Сега свърѣменнитѣ хора иматъ особени понятия за морала, особени разбирания, и трѣбва да минатъ хиляди години, за да може да разбератъ вжтрѣшния смисълъ на живота.

Ще ви приведа два примѣра, за да може да си изясните вжтрѣшната страна на този животъ. Ето какво разправя единъ английски лѣкарь, докторъ Уйлсънъ. Той билъ младъ лѣкарь, много способенъ, талантливъ, свършилъ университетъ съ отличие, ималъ отлична практика въ Англия. На млади години той се заинтересувалъ отъ окультизма въ нѣкое братство, и тамъ той трѣбвало да даде обѣщание: 10 години да не даде никому, нито на мжжъ, нито на жена, да го цѣлунатъ, нито даже ржката му. А като минатъ 10 години, той е свободенъ. И започва докторъ Уйлсънъ своя подвигъ. Петъ години минали благополучно. Единъ день го въвеждатъ въ едно благородно семейство. Тамъ имало двѣ малки момичета, едното на 10, другото на 12 години. По-голѣмото на 12 г. било заболѣло отъ тифозна треска. Идва този докторъ и сполучва, като младъ лѣкарь, да го излѣкува. Когато момиченцето оздравѣло, идва малкото момиченце при доктора и иска да го цѣлуне, задѣто той излѣкува сестричето ѝ. — „Недѣй ме цѣлува, казалъ лѣкарьтъ, недѣй, лицето ми е нечисто, не го цѣлувай!“ — Тогава дайте поне ржцѣтъ. — Но... недѣй, не ги бутай“. — Защо да не те цѣлувамъ, азъ толкова съмъ ти благодарна; щото ти спаси моето сестриче. — „Но и ржцѣтъ ми сж нечисти; като стана чистъ, а ти като станешъ голѣма мома, азъ ще дойда, и може тогава да ме